Για την ανακατάληψη του κτιρίου διοίκησης ΑΠΘ 9/12/2014

Η πρυτανεία του ΑΠΘ τελεί υπό κατάληψη από εμάς. Είμαστε οι «άγνωστοι» για τους πρυτάνεις **φοιτητές/τριες** που τασσόμαστε ενάντια στην αναδιάρθρωση που επιβάλλεται εντός κι εκτός των πανεπιστημίων, **εργαζόμενες** και **απολυμένοι**, πρώην φοβισμένοι και νυν **οργισμένοι**, **αγωνιζόμενες** ενάντια σε κάθε προσπάθεια του κεφαλαίου να επιβληθεί πάνω στις ζωές μας.

Συναντηθήκαμε στην προηγούμενη κατάληψη της πρυτανείας που καλέστηκε από την Σχολή Καλών Τεχνών στις 3/12 και μέσα από ανοιχτές συνελεύσεις και δράσεις διαμορφώσαμε συντροφικές σχέσεις και ξεκινήσαμε μια διαδικασία αγώνα που κορυφώθηκε με την παρουσία μας ως αυτούσιου μπλοκ στην πορεία της 6ης Δεκέμβρη.

Βλέποντας την αναδιάρθρωση, εκπαιδευτική και όχι μόνο, ως ένα δομικό συστατικό του συστήματος ώστε αυτό να αναπαραχθεί και να επιβιώσει, το πανεπιστήμιο δε θα μπορούσε παρά να είναι ένα ακόμα πεδίο εφαρμογής αυτής της διαδικασίας. Στα χρόνια της καπιταλιστικής κρίσης βλέπουμε να εντείνεται ο επιχειρηματικός του χαρακτήρας με την αυξανόμενη είσοδο του ιδιωτικού κεφαλαίου, η οποία που επιταχύνεται με τους **νόμους Διαμαντοπούλου – Αρβανιτόπουλου (ν. 4009)** που μπαίνουν σταδιακά σε πλήρη εφαρμογή. Έτσι, βλέπουμε την ποιότητα της ζωής και των σπουδών μας να υποβαθμίζεται δραματικά:

Η πρόσβαση στη σίτιση και τη στέγαση υπό προϋποθέσεις (μείωση των θέσεων στις εστίες με υπερβολικά εισοδηματικά κριτήρια, αποκλεισμοί στη λέσχη), ο περιορισμός των παρεχόμενων συγγραμμάτων, η απουσία υλικοτεχνικών υποδομών και η μη παροχή του αναγκαίου εξοπλισμού, η κατάργηση της δωρεάν μετακίνησης των φοιτητών σε σχολές και εργαστήρια εκτός πανεπιστημιούπολης, έχουν σαν άμεση συνέπεια τη **μετακύλιση του κόστους φοίτησης στις πλάτες μας**.

Παράλληλα βλέπουμε να επέρχεται η **εντατικοποίηση των σπουδών** μας, με περιορισμό χρόνου σπουδών (2ν, ν+2) και απειλή διαγραφής μετά τη συμπλήρωση αυτών των ετών, απουσίες, μαθήματα αλυσίδες και περισσότερα υποχρεωτικά μαθήματα.

Καλλιεργείται ταυτόχρονα ένα μοντέλο φοιτητή, αυτό του επιστήμονα-καριερίστα ο οποίος, από τη μία δεν ασχολείται πλέον με τίποτα άλλο πέρα από τα ακαδημαϊκά ζητήματα, κι από την άλλη δέχεται/υφίσταται την απλήρωτη εργασία ήδη από τα φοιτητικά του χρόνια μέσω των απλήρωτων πρακτικών εξασκήσεων ή μέσω της συμμετοχής σε ερευνητικά προγράμματα (με ελάχιστη ή μηδαμινή αμοιβή) από τα οποία αντλούν υπεραξία οι εταιρίες και οι «μεγαλοκαθηγητάδες».

Βλέπουμε μια λογική κατάργησης-υποβάθμισης των συλλογικών διαδικασιών, η οποία σε συνδυασμό με τη νοοτροπία του ατομικισμού που εμφυσείται ήδη από τα μαθητικά χρόνια (ακόμη περισσότερο με το «νέο Λύκειο») οδηγεί στη **διαμόρφωση ενός ευέλικτου, αναλώσιμου εργαζόμενου**, ο οποίος βλέπει το μέλλον του μόνο μέσω του ατομικού δρόμου και της σταδιακής υιοθέτησης κανιβαλιστικών λογικών.

Σε μια προσπάθεια να ξεπεράσουμε τη φοιτητική μας ιδιότητα, αναγνωρίζουμε την επίθεση αυτή του κράτους και του κεφαλαίου στην εκπαίδευση ως άμεσα συνυφασμένη με τη γενικότερη επίθεση στα υπόλοιπα καταπιεζόμενα κομμάτια της κοινωνίας, καθώς και τη συντήρηση και όξυνση των διαχωρισμών μεταξύ μας ως ένα ακόμη μέσο αναπαραγωγής του υπάρχοντος συστήματος.

Υπό αυτό το πρίσμα αξίζει να ιδωθεί και ο **αγώνας του απεργού πείνας Νίκου Ρωμανού** που διεκδικεί τις άδειες του, ως μικρές ανάσες ελευθερίας στο καθεστώς εγκλεισμού που του έχει επιβληθεί. Ο αγώνας αυτός γίνεται αντιληπτός σε μας σαν μια προσπάθεια αντίστασης στην βαρβαρότητα που επιβάλλει η αναμόρφωση και του σωφρονιστικού συστήματος, σαν μια προσπάθεια να διαρρηχθεί η εκκωφαντική σιωπή που απλώνεται γύρω από τις **φυλακές τύπου Γ**. Η **περαιτέρω αυταρχικοποίηση** του σωφρονιστικού συστήματος περιλαμβάνει περικοπές αδειών, λευκά κελιά, αστυνομική καταστολή, περιορισμό επισκεπτηρίων, και αποσκοπεί στον παραδειγματισμό όσων αγωνίζονται μέσα και έξω από τις φυλακές.

Χρησιμοποιώντας ανάλογα το σώμα τους, απεργία πείνας πραγματοποιούν και οι **Σύριοι μετανάστες στο Σύνταγμα** που ζητούν πολιτικό άσυλο. Οι επιλογές τους, έρχονται σε ρήξη με τις κυρίαρχες ρητορικές που παρουσιάζουν τους μετανάστες σαν άβουλα όντα που άγονται και φέρονται όπως βολεύει το κράτος και τους επαγγελματίες υπερασπιστές. Δείχνει ότι όσο και αν ο καπιταλισμός προσπαθεί να ελέγξει τις μεταναστευτικές ροές, θα υπάρχουν πάντα κάποιοι που θα αντιτίθενται στη τάση του αυτή και θα αγωνίζονται για την κοινωνική τους χειραφέτηση.

Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση θέτει όλο και πιο εξευτελιστικούς όρους και μεγαλύτερη υποτίμηση της εργασίας βάζοντας τον καθέναν από μας στη θέση του επισφαλούς εργαζόμενου με **μισθούς πείνας**, του **άνεργου** ή της **απολυμένης** δουλεύοντας ακόμα και **τις Κυριακές και τις αργίες**. Ταυτόχρονα, το υποτιθέμενο κράτος πρόνοιας αποσύρεται, αποκλείοντας τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα από την κάλυψη βασικών αναγκών όπως υγεία, ρεύμα και μεταφορές – με πιο πρόσφατο παράδειγμα την αύξηση των κομίστρων του ΟΑΣΘ – δίνοντας τη θέση του σε ένα **κράτος που στρατιωτικοποιείται** ολοένα και περισσότερο, προκειμένου να περιφρουρήσει καλύτερα τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης.

Η προσπάθεια εμπέδωσης του δόγματος «**ησυχία, τάξη και ασφάλεια**» περιλαμβάνει μεταξύ άλλων την επιστράτευση απεργών, την καταστολή του αγώνα των κατοίκων στις Σκουριές, την επέμβαση των ΜΑΤ στην Νομική Αθηνών τις παραμονές της επετείου για τη 17 Νοέμβρη, τη **βίαιη καταστολή** του κόσμου που βγήκε στους δρόμους για να διαδηλώσει στις 6 Δεκέμβρη.

Με αφορμή όλα τα παραπάνω, καθώς και την έμπρακτη αλληλεγγύη μας στους 17 συλληφθέντες στη Θεσσαλονίκη, αλλά και σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας, το αίτημά μας για δικαίωση του αγώνα του απεργού πείνας Νίκου Ρωμανού αλλά και των Σύριων απεργών πείνας, προχωρήσαμε στην ανακατάληψη του κτηρίου διοίκησης του ΑΠΘ από σήμερα 9/12. Επιθυμούμε τη δημιουργία ενός πραγματικού κέντρου αγώνα που θα μπλοκάρει την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και το τελευταίο νομοθετικό της διάταγμα, τις διαγραφές και τις απολύσεις, τη θέσπιση διδάκτρων, τη μετακύλιση του κόστους ζωής σε εμάς, την προσπάθεια κατάργησης των φοιτητικών συλλόγων και κάθε μορφής καταστολής οποιασδήποτε φωνής που αντιστέκεται.

Επιλέγουμε το κτίριο της Πρυτανείας διότι αποτελεί μεταξύ άλλων χώρο δράσης μας, όντας κομμάτι του πανεπιστημίου και μάλιστα κεντρικό, γεγονός που μας επιτρέπει να έρθουμε σε επαφή με περισσότερο κόσμο μέσα στην πανεπιστημιακή κοινότητα, καθώς και λόγω της ιδιότητάς του ως κεντρικού σημείου επικύρωσης αποφάσεων της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, ιδιότητα στην οποία βασιζόμαστε ώστε να παρακωλύσουμε μέσω της κατάληψης ορισμένες από αυτές τις διαδικασίες.

ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΞΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ 6ης ΔΕΚΕΜΒΡΗ

ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ ΑΠΕΡΓΟΥ ΠΕΙΝΑΣ ΝΙΚΟΥ ΡΩΜΑΝΟΥ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΡΙΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ & ΤΗΝ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

- **ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ 10/12 ΣΤΙΣ 17:00 ΣΤΟ ΚΤΙΡΙΟ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ**

ανοιχτή συνέλευση κατειλημμένης πρυτανείας